

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122202097
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4122202097.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Sone Zmekovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, v zastúpení JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, proti žalovaným: 1/ A. A., B. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX, D., 2/ E. B., B. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX, D. a 3/ F. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX, D., v zastúpení: Advokátska kancelária Gabriel Orlík, s.r.o., so sídlom Žitavanská 20, Topoľčianky, IČO: 36 858 722, o zaplatenie sumy 13 277,27 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 19. septembra 2022, č. k. 19Csp/46/2022-195, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. zrušuje a vec mu v tejto časti vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 19. septembra 2022, č. k. 19Csp/46/2022-195, uložil pôvodným žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 13 277,27 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12 586,19 eur od 27. 07. 2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým výrokom súd žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 691,08 eura od 27. 07. 2019 do zaplatenia zamietol. O trovách konania rozhodol súd tak, že žalobcovi voči žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 39, § 41, § 52 ods. 1, 9, § 101, § 103, § 517 ods. 1, 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o pôžičke (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvoinstančný súd uviedol, že právny predchodca žalobcu sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Nitra dňa 24. 02. 2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných zaplatením istiny vo výške 13 277,27 eura, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13 277,27 eura od 27. 07. 2019 do zaplatenia. Súčasne sa domáhal priznania náhrady trov konania.

4. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporným, že žalovaní nedodrжали dojednané podmienky splácania úveru, keď jednotlivé splátky neplnili tak, ako sa v zmluve na ich úhradu zaviazali. Právny vzťah medzi stranami sporu založený zmluvou o poskytnutí pôžičky na

bývanie zo dňa 06. 09. 2013 spadá pod úpravu OZ a Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ustanovenie § 1 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu, kedy bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými zmluva o úvere uzavretá, nevyučovalo úver na bývanie spod právnej úpravy predmetného zákona, preto súd prvej inštancie spornú zmluvu posudzoval aj podľa ustanovení uvedeného zákona.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaní na svoju obranu uvádzali, že zmluva o úvere zo dňa 06. 09. 2013 je neplatným právnym úkonom. Uvedenú námietku súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Z jednotlivých ustanovení zmluvy mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaní sa dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy, zo zmluvy je zrejmé, že jej predmetom bolo poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany právneho predchodcu žalobcu žalovaným za ďalších podmienok upravených práve v zmluve o úvere. Jednotlivé parametre úveru a podmienky, za ktorých bol žalovaným úver poskytnutý, sú v zmluve uvedené jasne a prehľadne, preto vychádzajúc zo skutočností, že žalovaní boli v čase uzavretia zmluvy s právnym predchodcom žalobcu osoby spôsobilé na právne úkony v celom rozsahu, ktoré dokázu textu zmluvy porozumieť, súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu a žalovaní sa na obsahu zmluvy dojednali a uzavretím spornej zmluvy založili vzájomné práva a povinnosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie nebola namiesto ani námietka žalovaných o formulárovom charaktere zmluvy, pretože tento bez ďalšieho jej neplatnosť nezakladá. Predloženie návrhu na uzavretie zmluvy zo strany dodávateľa spotrebiteľovi je bežná prax, zmluvu predsa musí niekto pripraviť a spotrebiteľ má možnosť s obsahom zmluvy sa oboznámiť a rozhodnúť sa, či zmluvu uzavrie alebo nie je. Žalovaní v konaní uvádzali, že nemali možnosť návrh na uzavretie zmluvy meniť a tento mohli len prijať alebo neprijať, vôbec však neuviedli, či sa o takúto zmenu niektorého z ustanovení zmluvy vôbec pokúšali, oslovili predchodcu žalobcu s návrhom na zmenu, vypustenie či doplnenie niektorého z ustanovení zmluvy.

6. Súd prvej inštancie v zmluve nezistil nijaké neprijateľné zmluvné podmienky. Za prijateľnú súd považoval aj zmluvnými stranami dojednanú odplatu za poskytnutie úveru. Predchodca žalobcu úročil žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky úrokovou sadzbou 14,90 % ročne. Z informácií dostupných na portáli Národnej banky Slovenska - Priemerné úrokové miery z ÚVEROV poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) súd prvej inštancie zistil, že v mesiaci september 2013, t. j. v čase uzavretia zmluvy bola priemerná úroková sadzba spotrebiteľských a ostatných úverov so splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške 11,04 %. V danom prípade si strany dojednali úrokovú sadzbu vo výške 14,90 %. Z uvedeného je zrejmé, že dojednaná úroková sadzba presahuje priemernú úrokovú sadzbu porovnateľných úverov, táto však podľa názoru súdu nie je neprimeraná. Z hodnôt RPMN zverejnených Ministerstvom financií Slovenskej republiky v tabuľke „Súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2013“, t. j. štvrtrok predchádzajúci uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie zisťoval údaj o priemernej RPMN za uvedené obdobie. Pre ostatné spotrebiteľské úvery so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov, pričom sa jedná o typ spotrebiteľského úveru ako je uvedený v riadku č. 6 uvedenej tabuľky: „Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške nad 6 500 eur vrátane“, súd prvej inštancie zistil hodnotu priemernej RPMN v období 2. štvrtrok 2013 vo výške 13,44 %. Tento údaj je v zmluve o úvere správne uvedený. V súdnej veci bola RPMN úveru poskytnutého žalovaným síce vyššia ako bola priemerná RPMN, nie je však podľa názoru súdu možné považovať ju za neprimeranú. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou nie je ustanovenie zmluvy obsahujúce oprávnenie veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Tento inštitút sa bežne uplatňuje aj v spotrebiteľských zmluvách, hoci za prísnejších podmienok ako v prípade nespotebiteľských právnych vzťahov. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ oprávnenie veriteľa požadovať od dlžníka zaplatenie celej požičanej sumy *expressis verbis* predpokladá. Žalovaní na svoju obranu poukazovali na neprijateľnú zmluvnú podmienku spočívajúcu v poplatkoch za uzavretie zmluvy. Zo zmluvy o úvere však nevyplývajú nijaké poplatky, žalovaní boli v zmysle zmluvy povinní zaplatiť okrem istiny úveru len úroky, na ktorých sa s veriteľom dojednali. Žalobca si od žalovaných nárok na zaplatenie poplatkov neuplatnil ani v tomto konaní, námietka žalovaných o neprijateľnosti zmluvných podmienok upravujúcich poplatky je preto bezpredmetná. Žalovaní považujú za neprijateľnú zmluvnú podmienku tiež vyhlásenia žalovaných, že sa oboznámili s úverovými podmienkami. Súd prvej inštancie preskúmaním obsahu zmluvy zistil, že v článku XIII. zmluvy sú obsiahnuté vyhlásenia klienta, kde tento o. i. prehlasuje, že bol pred uzavretím zmluvy písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami, súhlasí aj so zmluvnou pokutou a úrokom z omeškania. Súd prvej inštancie uviedol, že mu je z úradnej činnosti známe, že v praxi často dochádza k situáciám, kedy je dlžníkom predložená k podpisu zmluva o úvere obsahujúca množstvo dojednaní, ktoré si dlžníci podrobne neštudujú a zmluvy často uzavrú bez toho, aby si ich poriadne preštudovali. Pokiaľ by takto boli do zmluvy včlenené nejaké podstatné ustanovenia

upravujúce práva a povinnosti zmluvných strán v neprospech spotrebiteľov, bolo by na takéto vyhlásenie možné nazerať ako na neplatné. V prejednávanej veci sa však žalobca voči žalovaným nedomáhal nijakých nárokov, ktoré by boli len súčasťou zmluvných podmienok, zmluvné podmienky k žalobe ani neboli pripojené. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie považoval námietku žalovaných o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v tej časti zmluvy, v ktorej žalovaní vyhlásili, že sa oboznámili s úverovými podmienkami za bezpredmetné a pre posúdenie predmetu tohto sporu irelevantné. Prvoinštančný súd nezistil nijaký dôvod, pre ktorý by bolo možné nazerať na uzavretú zmluvu ako na neplatný právny úkon a na doplnenie uviedol, že aj v prípade, ak by niektoré z ustanovení zmluvy (iné ako ustanovenia obsahujúce obligatórne náležitosti zmluvy) bolo neplatné a toto ustanovenie by bolo možné oddeliť od ďalších častí zmluvy, s poukazom na ust. § 41 OZ by to neznamenovalo, že celá zmluva je neplatný právny úkon. Súd prvej inštancie sa oboznámil aj s odpoveďou Ministerstva spravodlivosti SR na žiadosť žalovaných o posúdenie spornej zmluvy, žalovaným však dal do pozornosti, že predmetné stanovisko pre súd záväzné nie je, súd ho považoval za veľmi všeobecné, vo viacerých bodoch na daný právny vzťah neaplikovateľné a nesprávne, čo bolo vzhľadom na námietky žalovaných vysvetlené vyššie.

7. V ďalšom súde prvej inštancie poznamenal, že žalovaní v konaní vzniesli na svoju obranu námietku premlčania, preto súd posudzoval, či je táto námietka dôvodná, dospel však k záveru, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd preukázané, že žalovaní sa opakovane dostávali do omeškania s úhradami splátok, neuhradené splátky však neskôr doplatili ďalšími splátkami. Žalobca preto neskôr nemohol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru pre nesplnenie splátok, ktoré už boli zaplatené. Žalobca úver zosplatnil ku dňu 19. 07. 2019 pre nezaplatenie splátok splatných k 20. 03. 2019, 20. 04. 2019 a 20. 05. 2019. Tieto tri splátky žalovaní nezaplatili, a preto ich predchodca žalobcu predžalobnou upomienkou zo dňa 26. 05. 2019 vyzval na zaplatenie nedoplatku na splátkach s tým, že pokiaľ nebudú splátky uhradené do 05. 07. 2019, bude oprávnený úver zosplatniť. Žalobca následne ku dňu 19. 07. 2019 vyhlásil okamžitú splatnosť celého úveru. V danom prípade predchodca žalobcu úver zosplatnil ku dňu 19. 07. 2019. Aj keď sa v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru už nekonštatuje, pre nesplnenie ktorej zo splátok bola predčasná splatnosť vyhlásená, toto oznámenie nadväzuje na predžalobnú upomienku zo dňa 26. 05. 2019 a je preto z predchádzajúceho konania právneho predchodcu žalobcu zrejmé, že sa tak stalo pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20. 03. 2019. Od splatnosti tejto splátky je potom potrebné počítať trojročnú premlčaciu dobu podľa § 103 druhá veta OZ. Jej koniec pripadol na 20. 03. 2022. Keďže žaloba bola podaná dňa 24. 02. 2022, bola podaná včas a nárok žalobcu premlčaný nie je.

8. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca poskytol žalovaným pôžičku vo výške 20 000 eur, ktorú sa žalovaní zaviazali splatiť v súlade s dojednanými zmluvnými podmienkami. V konaní nebolo sporným, že žalovaní úver riadne a včas nesplácali, spolu žalobcovi zaplatili sumu 20 161,05 eura. Zo splátok realizovaných žalovanými bola na úhradu istiny započítaná suma vo výške 7 413,81 eura, zostatok nezaplatenej istiny je 12 586,19 eura (20 000 eur - 7 413,81 eura = 12 586,19 eura). Z celkových platieb žalovaných predchodca žalobcu na úhradu úroku započítal sumu 12 747,24 eura, nedoplatok na úroku tak činí 691,08 eura (13 438,32 eura - 12 747,24 eura = 691,08 eura). Žalobcom požadovaná istina je vo výške 13 277,27 eura (zostatok istiny úveru 12 586,19 eura + riadny úrok 691,08 eura). Dlžná suma vo výške 13 277,27 eura vyplýva aj z prehľadu splátok a úhrad, z ktorého je zrejmé, že ku dňu zosplatenia úveru boli žalovaní v omeškaní s úhradami 4 splátok úveru po 310,17 eura (310,17 eura x 4 = 1 240,68 eura) a vznikla im povinnosť zaplatiť aj zostávajúcu zosplatenú časť istiny vo výške 12 036,59 eura, suma 13 277,27 eura je súčtom sumy 1 240,68 eura a sumy 12 036,59 eura. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie považoval za dôvodné žalovaných zaviazat' na zaplatenie zostávajúcej časti istiny - sumy, ktorú si od predchodcu žalobcu požičali vo výške 12 586,19 eura ako aj na úhradu zostávajúcej sumy úroku 691,08 eura, ktorý bol zmluvnými stranami zmluvy o úvere riadne dojednaný, nie je neprímeraný a predstavuje odplatu pre veriteľa za to, že dlžníkom peniaze požičal.

9. Žalobca sa voči žalovaným ďalej domáhal zaplatenia úrokov z omeškania v sadzbe vo výške 5 % ročne, a to od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania priznal, avšak nie v celom rozsahu. Nárok žalobcu súd považoval za dôvodný len v časti neuhradenej istiny úveru vo výške 12 586,19 eura. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru (dňa 19. 07. 2019) vznikla žalovaným povinnosť vrátiť žalobcovi celú sumu úveru, a pokiaľ tak žalovaní neurobili, dostali sa do omeškania a sú povinní popri dlžnej istine úveru žalobcovi zaplatiť aj úrok z omeškania. Predchodca žalobcu žalovaných na zaplatenie

zosplatneného úveru vyzval, táto skutočnosť v konaní sporná nebola a bolo preukázané, že žalovaní mu istinu úveru nevrátili, teda dostali sa do omeškania. Žalobca si nárok na zaplatenie úrokov z omeškania uplatnil v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. počnúc šiestym dňom odo dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru vychádzajúc z bežnej doby doručenia zásielky 5 dní.

10. Nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy úrokov súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodný, a preto žalobu v tejto časti zamietol. Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z ustanovenia § 517 ods. 1, 2 OZ vyplýva, že veriteľ má v prípade omeškania s plnením peňažného dlhu, právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obdo/4/94 zo dňa 13. 11. 1995 vyplýva, že úroky z omeškania nie sú súčasťou pohľadávky, sú len jej príslušenstvom. Oneskoreným zaplatením úrokov nevzniká právo na ďalšie úroky z omeškania. Najvyšší súd tento záver odôvodnil tým, že v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania ide o omeškanie s platením príslušenstva, nie s platením pohľadávky. Rovnakú argumentáciu možno použiť aj v tomto prípade, a keďže úroky sú rovnako príslušenstvom pohľadávky, nie je možné za oneskorené platenie úrokov priznať aj úrok z omeškania z týchto omeškaných úrokov. Rovnaké právne závery o zásadnej neprípustnosti úročenia príslušenstva vyplývajú i z ďalších rozhodnutí súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 22. júla 2010, sp. zn. 33 Cdo 2041/2008, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 24. marca 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002). Nárok žalobcu na úroky z omeškania zo sumy 691,08 eura predstavujúcej dlžné úroky súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené zamietol.

11. S poukazom na ust. § 255 CSP súd prvej inštancie uviedol, že kritériom na priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci vo všeobecnosti závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Podľa súdnej praxe, ak čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby to bol prevažujúci úspech. Neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok, napriek čiastočnému úspechu, na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo pohľadávky alebo časti uplatneného nároku, ktorá neprevýši 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. V súdnej veci bol žalobca úspešný v časti o zaplatenie celej sumy žalovanej istiny a prevažnej časti úrokov z omeškania. Žalovaní boli úspešní len v časti konania o zaplatenie nepatrnej časti príslušenstva, čo zakladá nárok žalobcu na náhradu trov konania v celom rozsahu.

12. Proti tomuto rozhodnutiu podali včas odvolanie žalovaní v rozsahu I. a III. výroku, prostredníctvom právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Alternatívne, aby žalovaným určil zaplatenie dlžnej sumy v splátkach. V podanom odvolaní poukázali na tú skutočnosť, že to, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky nie je záver len žalovaných, ale aj orgánu oprávneného sa k neprijateľnosti zmluvných podmienok vyjadriť, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti. Z listu Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 21. 06. 2018 vyplýva, že zmluva v tomto prípade obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to právo žalobcu na okamžité splatenie úveru, poplatky a vyhlásenie žalovaných v zmluve, že sa oboznámili s úverovými podmienkami. Vzhľadom na uvedené trvajú žalovaní na tom, že ustanovenia zmluvy odporujú zákonnej úprave o spotrebiteľských zmluvách obsiahnutej v Občianskom zákonníku, čím samotná zmluva svojim obsahom odporuje zákonu, a teda majú za to, že zmluvu možno v zmysle ustanovenia § 39 OZ považovať za neplatnú. V ďalšom žalovaní vyjadrili nesúhlas s tvrdením súdu prvej inštancie o nedôvodnosti námietke premlčania nároku. V danom prípade právny predchodca žalobcu až listom zo dňa 21. 07. 2019 vyzval žalovaných k splateniu celého dlhu pre omeškanie splátok. Právo právneho predchodcu žalobcu k jednorazovému splateniu pohľadávky vzniklo už vo vzťahu k nezaplateným splátkam v 3/2014, 4/2014, 5/2014 ako aj 1/2016, 5/2016. Uvedené je síce právom veriteľa, ale vo vzťahu k danému je potrebné prihliadať aj na ustanovenie § 101 OZ, a teda na zákonnú úpravu začiatku plynutia premlčacej doby. Premlčacia doba práva na zaplatenie celého zosplatneného dlhu tak začala plynúť žalobcovi odo dňa splatnosti splátky, ktorá založila právo veriteľa - žalobcu žiadať predčasné splatenie úveru, teda odo dňa splatnosti splátok v r. 2014, najneskôr odo dňa splatnosti splátky za máj 2016, teda 15. 05. 2016 a uplynula dňa 15. 05. 2019. S poukazom na ust. § 103 OZ uviedli, že premlčacia doba začína plynúť splatnosťou nezaplatených splátok, čo v tomto prípade znamená najmenej splátkou splatnou 15. 05. 2016 a nie samotným vyhlásením mimoriadnej splatnosti alebo jej doručením žalovaným. Žalobca si svoje právo na zaplatenie zosplatneného dlhu z úveru uplatnil až žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 23. 02. 2022, teda po márnom uplynutí premlčacej doby a

preto by súd prvej inštancie nemal priznať žalobcovi nárok, ktorý je preukázateľne premlčaný. Záverom žalovaní opätovne vzniesli námietku premlčania voči žalovanej sume.

13. Žalobca k podanému odvolaniu žalovaných uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne a v plnej miere sa s ním stotožňuje. Namieta tvrdenia žalovaných ohľadom skutočností, žeby zmluva o spotrebiteľskom úvere odporovala zákonnej úprave. Má za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky zákonné predpoklady a súhlasíme s tvrdením súdu prvej inštancie, že námietka neplatnosti právneho úkonu je nedôvodná. Taktiež si v tomto sporovom konaní neuplatňuje žiadne poplatky ani náklady spojené s vymáhaním pohľadávky. Uvedené vyplýva aj zo žalobného návrhu. Ďalej uviedol, že ním vymáhaná pohľadávka nie je premlčaná, a to ani z časti. Poznamenal, že ak by sa pri počítaní premlčania vychádzalo z ust. § 101 OZ, právny predchodca žalobcu by nemohol pristúpiť k zosplatneniu úveru a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po troch mesiacoch od omeškanej splátky. Má za to, že premlčacia doba na uplatnenie nároku z predčasne zosplatneného úveru neplynie od omeškania sa s vôbec prvou nezaplatenou úverovou splátkou ale najskôr od splátky, pre nezaplatenie ktorej sa úver stal predčasne splatným v súlade s ust. § 565 OZ a ust. § 53 ods. 9 OZ. Takýto postup vyplýva z viacerých rozhodnutí všeobecných súdov. Navyše žalovaní zameškané splátky následne uhradili, preto logicky odpadla aj možnosť nášho právneho predchodcu zosplatniť úver. Uviedol, že žalovaní boli dňa 26. 05. 2019 formou predžalobnej upomienky vyzvaní na zaplatenie nedoplatku na splátkach, pričom boli zároveň upozornení, že v prípade ak nedôjde k úhrade, veriteľ bude oprávnený úver zosplatniť. Keďže zo strany žalovaných k úhrade omeškanej splátky neprišlo, veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a to pre nezaplatenú splátku splatnú dňa 20. 03. 2019. Právny predchodca žalobcu úver zosplatnil ku dňu 19. 07. 2019 pre nezaplatenie splátok splatných k 20. 03. 2019, 20. 04. 2019 a 20. 05. 2019. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bolo žalovanému zaslané dňa 21. 07. 2019. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že dňa 21. 03. 2019 začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 20. 03. 2022. Žaloba bola súdu doručená preukázateľne doručená dňa 24. 02. 2022, a teda nárok nie je premlčaný, nakoľko bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej 3-ročnej premlčacej doby. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

14. Žalovaní vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu popreli ním uvádzané tvrdenia a poukázali na argumenty uvedené v podanom odvolaní.

15. Dňa 28. 11. 2023 doručil právny zástupca žalovaných odvolaciemu súdu podanie, ktorého prílohou bola fotokópia úmrtného listu žalovaného A. A., nar. XX. XX. XXXX zo dňa 20. 10. 2023, z ktorého vyplýva, že tento žalovaný dňa XX. XX. XXXX zomrel. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd dňa 10. apríla 2024 uznesením č. k. 5CoCsp/2/2023-315 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami žalovaného 1/ A. A., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. D. XXX, D., zomr. XX. XX. XXXX, a to 1/ A. A., B. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX, D. a 2/ E. B., B. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX, D..

16. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenými osobami v zákonom stanovenej lehote, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (v rozsahu I. a III. výroku) je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

19. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

20. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. V zmysle § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania bola žaloba, ktorou sa žalobca (Všeobecná úverová banka, a.s.) domáhal proti pôvodným žalovaným 1/ a 2/, aby mu spoločne a nerozdielne zaplatili sumu 13 277,27 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13 277,27 eura od 27. 07. 2019 do zaplatenia, tvrdiac, že žalobca a žalovaní uzatvorili dňa 06. 09. 2013 Zmluvu o pôžičke č. 4590501557, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným pôžičku vo výške 20 000 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mali žalovaní splácať pôžičku v pravidelných 120 mesačných splátkach v sume 310,17 eura, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 37 220,40 eura. Ku dňu podania žaloby žalovaní uhradili z uvedenej zmluvy sumu 30 161,05 eura. Vzhľadom na to, že žalovaní porušili svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, žalobca tvrdil, že v zmysle § 53 ods. 9 OZ listom zo dňa 26. 05. 2019 - Predžalobná upomienka, vyzval žalovaných na úhradu dlžných splátok, na čo im poskytol dodatočnú lehotu 30 dní, pričom ich upozornil, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, žalobca bude oprávnený úver zosplatiť. Žalobca toto oprávnenie využil a úver zosplatiť, o čom žalovaní upovedomil listom zo dňa 21. 07. 2019 - Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Na základe návrhu žalobcu na zmenu strany sporu na strane žalobcu podľa § 80 ods. 1, 2 CSP rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa zo dňa 08. 09. 2022, č. k. 19Csp/46/2022-148 tak, že pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu tak, že do konania na miesto doterajšieho žalobcu vstupuje Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154. Následne súd prvej inštancie rozhodol rozhodnutím, ktoré je predmetom tohto odvolacieho konania.

22. Odvolací súd preskúmvajúc dôvodnosť podaného odvolania zistil, že súd prvej inštancie v predmetnom spore riadne neskúmal otázku platného zosplatenia úveru a s tým súvisiacu aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, na ktorú je nevyhnutné prihliadať ex offico. Z tohto dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje vady v zmysle § 389 písm. b/ a c/ CSP, teda je nepreskúmateľné a taktiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že v tomto prípade ide bezpochyby o spotrebiteľský právny vzťah a spotrebiteľa na strane žalovaného. Uvedené znamená, že súd aplikuje okrem všeobecných aj osobitné procesné ustanovenia § 290 a nasl. CSP.

24. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

25. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

26. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa dostatočne nezaoberal právnym posúdením ohľadne splnenia podmienok ustanovených § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“), ktoré sa vyžaduje, ak banka (VÚB, a.s.) postupuje svoju pohľadávku na nebankovú spoločnosť (Intrum Slovakia s.r.o.). V tejto súvislosti je potrebné si ako predbežnú otázku vyriešiť, či pohľadávka, ktorá sa uplatňuje v tomto konaní ako procesný nárok vznikla ako banková pohľadávka, respektíve či sa ňou stala (zlúčením s VÚB a.s.), pričom, ak odpoveď na túto otázku bude, že ide o bankovú pohľadávku a prišlo k úkonu postúpenia

pohľadávky bankou na nebankový subjekt, bude treba posúdiť platnosť a účinnosť takého postúpenia na aktuálneho tvrdeného veriteľa a žalobcu v tomto konaní podľa zákona č.483/2001 Z. z. o bankách, zakotvenú v jeho ustanovení § 92 ods. 8, ktoré ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

27. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách účinného od 01. 01. 2017 (teda aj v čase postúpenia pohľadávky v danej veci) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávkou zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

28. Uvedená otázka ale tiež súvisí čiastočne aj s otázkou platnosti zosplatnenia pohľadávky.

29. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

30. Odvolací súd konštatuje, že hoci sa v obsahu súdneho spisu na č. I. 40 nachádzajú doručky, ktoré by mali podľa žalobcu preukazovať doručenie výzvy zo dňa 26. 05. 2019, resp. výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ, z ich obsahu nie je možné preukázateľne uzavrieť, že sa výzva spolu s oznámením o vyhlásení mimoriadneho zosplatnenia zvyšku úveru dostali do dispozičnej sféry žalovaných a mali možnosť sa s nimi oboznámiť. Na doložených doručkách sa nenachádza presné označenie a identifikácia toho, čo malo byť doručované. Uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu, bez bližšieho skúmania hodnoverne nepreukazuje doručenie listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Problémom nie je skutočnosť, že uvedené doručky by nemohli preukazovať skutočnosť doručenia výzvy pred zosplatnením, avšak z pohľadu presvedčivosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia bude potrebné zhodnotiť hodnovernosť týchto doručení v tom, či preukazujú doručenie predmetnej výzvy pred zosplatnením. Iste, hodnovernosť toho, že preukazujú doručenie výzvy by mohla súvisieť s časovou súvislosťou, keďže výzva bola zo dňa 26. 05. 2019 a doručky mali byť pôvodnými žalovanými prevzaté v časovej súvislosti po uvedenom dátume. Uvedené je ale potrebné vyhodnocovať a odôvodniť súdom prvej inštancie.

31. Odvolací súd je toho názoru, že v spotrebiteľskom sektore musí súd prejednávajúci tento spor vyhodnocovať aj otázku platného, resp. účinného zosplatnenia úveru. V ďalšom postupe súd prvej inštancie vyhodnotí, ktoré prostriedky procesného útoku žalobcu smerovali k dokázaniu, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru sa dostalo do dispozície pôvodných žalovaných. Ak také žalobcom použité neboli, je potrebné žalobcovi súdom ozrejmiť, že skutočnosť platného zosplatnenia je potrebné náležite preukázať.

32. Z uvedeného pohľadu bude potrebné v rámci ďalšieho postupu prvoinštančného súdu vysporiadať sa s vyššie uvedeným, teda bude potrebné primárne skúmať podmienky zosplatnenia v zmysle ust. §

565 OZ, na ktoré musí súd prihliadať zo zákona a s ňou súvisiacu aktívnu vecnú legitimáciu, pričom bude mať na zreteli postup v zmysle ust. § 150 ods. 2 CSP.

33. Po vyjasnení otázky platnosti a účinnosti predčasného zosplatnenia úveru a postúpenia pohľadávky bude opätovne potrebné prihliadnuť na otázku premlčania, pričom odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, uverejnené pod R 29/2023, ktoré sa zaoberá problematikou premlčania v spotrebiteľskom právnom vzťahu pri strate výhody splátok.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné napadnutý rozsudok v rozsahu I. a III. výroku v zmysle § 389 písm. b/ a c/ CSP zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí podľa § 396 ods. 3 CSP.

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 10 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).